

[Grünbaum.]

tanken; der er intet som helst nyt, endsige overraskende i dette.

Efter at finansministeren nu med stor alvor har remset alle disse mange problemer op og gjort et vældigt nummer ud af det, får vi imidlertid pludselig i samme redegørelse at vide, at regeringens skatteudvalg har taget fat på løsningen, og vi får tilmeldt at vide, at ikrafttrædelsen ikke måtte forsinkes, og finansministeren tilføjede — og nu må man holde sig fast, det gjorde jeg i hvert fald, da jeg hørte det — i redegørelsen af 1. marts, efter at finansministeren havde remset alle disse lovvanskeligheder op — Folketingstidende 1967-68, 2. samling, sp. 520 —:

„det var vor hensigt at færdiggøre disse problemer, så folkettinget i denne uge kunne have fået forelagt de nødvendige lovforslag med opfordring til at færdiggøre dem inden 1. april i år.“

Ja men hvad er så alt dette for noget? Finansministeren forsøger først at give offentligheden og folkettinget det indtryk, at der var vældige vanskeligheder ved alt dette, alle disse lovændringer og alle disse uløste problemer; og så ender finansministeren sely med at sige, at alle disse problemer kunne have været gjort færdige, så vi kunne have haft lovforslag herom i dette høje ting allerede i forrige uge. Er det for meget sagt, at hele finansministerens argumentation hermed falder sammen? Jeg synes det ikke.

Så er der spørgsmålet om det organisatoriske, om fordelingen mellem staten og kommunerne og forholdet til Datacentralen. Jeg tror, jeg har lov til at sige, at det var en god aftale, vi fik med kommunerne den 14. september. Jeg vil gerne herfra takke kommunerne herfor og for det samarbejde, de i øvrigt er gået ind i. Det er ikke rigtigt, at den 14. september var et sent tidspunkt.

Om aftalen med Dansk Arbejdsgiverforening vil jeg sige, at kritikken heraf forekommer besynderlig. Vi kunne naturligvis have ladet dette spørgsmål ligge, men aftalen var jo en imødekommelse af stærke ønsker hos arbejdsgiverne, og vi fandt jo også frem til en ordning, som var af væsentlig betydning og bliver af væsentlig betydning for arbejdsgiverne. Disse forhandlinger har måske nok beslaglagt nogen tid, det gør forhandlinger jo, men det var rigelig umagen

værd, og der er ikke for mig oplyst noget om, at det skulle medføre en forsinkelse; selv mener jeg tværtimod. Vi løste nemlig ved denne ordning, som vi fik med Arbejdsgiverforeningen, samtidig en række ellers meget vanskelige problemer vedrørende indkomsternes opkrævning, som jeg ikke her skal gå nærmere ind på. Også på dette punkt falder argumentationen til jorden.

Det er derimod rigtigt, at der opstod en forsinkelse ved de drøftelser, der blev nødvendige med kommunerne, efter at vi havde indgået aftalen af 14. september. Her er vi ved det punkt, hvor også Datacentralen kommer ind i billedet. Kommunerne var som bekendt skeptiske over for muligheden af at gennemføre kildeskatten til 1. januar 1969, hvis man skulle anvende den centrale EDB-behandling i den udstrækning, som vi faktisk havde aftalt det den 14. september 1967. Man tilbød derfor et væsentlig mere decentraliseret, mere manuelt system til gennemførelse også pr. 1. januar 1969, og man sagde, man kunne gennemføre det til 1. januar 1969. Der fandt en række drøftelser sted, og jeg vil gerne understrege, at ikke mindst som følge af argumentationen fra Datacentralen overbeviste man mig om, at den mere centrale løsning var bedre på kort sigt, med henblik på gennemførelsen pr. 1. januar 1969, og på længere sigt. Derfor traf jeg beslutningen om, at aftalen, jeg havde indgået med kommunerne den 14. september, skulle fastholdes som grundlag for arbejdet.

Dette er et meget væsentligt punkt. Datacentralens repræsentant var jo med i alle disse drøftelser, han deltog i drøftelserne, han var også med ved flere møder hos mig personlig. Jeg måtte naturligvis, da denne beslutning blev truffet — det var den 6. september — med fuld føje kunne gå ud fra, at sagerne så også var i orden. Jeg siger ikke dette for at bringe mig selv i salveten. Det, der er afgørende og, synes jeg, aldeles afgørende, er jo, at for det første Datacentralen deltog i disse mange drøftelser, hvors vi søgte at finde en ordning, for det andet, at det var Datacentralens argumentation, der førte til, at kommunernes plan ikke blev accepteret, og for det tredje, at det hele jo som en selvfølge hvilede på forudsætningen om, at kildeskatten skulle træde i kraft pr. 1. januar 1969, herom var der jo